

G. F. Unger

REVOLVERAŠEV PUT

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor Milan Bekić) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor Sead Saračević).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: prof. dr **Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 637

G. F. UNGER: **REVOLVERAŠEV PUT**

Naslov originala: COLTRITTER – WEG

Recenzija: Neda Omčikus

Copyright: Bastei-Verlag, posredstvom Geisenheyner & Crone, Stuttgart

Prijevod: Melita Kovačević

LASO 637 izlazi 27. 12. 1985.

I

Već treći dan na potoku je logorovao John Buchanan, stari revolveraš. Došao je do gorke spoznaje da je gotovo s njegovom revolveraškom karijerom. Bježao je iako to nije htio priznati. Mijenjao je prebivališta kako njegovi protivnici ne bi nabasali na njega. Čak i protiv trećerazrednog revolveraša jedva da bi uspio.

Ranjena ruka se polako oporavlja. Odnosno, rana je zacijelila, ali stari refleksi i brzina nisu se vratili. Zato se prije tri dana sakrio među stijene uz potok i vježbao. Znao je da mu jedino vježba može vratiti brzinu koja je nekada bila na gradnici čudesne.

Sada, trećeg dana, sve nade starog revolveraša su se raspršile. Nije više među najboljima. Nedostaje mu onaj neznatni djelić sekunde koji odlučuje da li će preživjeti dvoboj ili ne.

Doista je još bolji od drugorazrednog ili trećerazrednog revolveraša koji precjenjuje

svoje mogućnosti i vjeruje u sreću, olako se upuštajući u borbu. Ali pravog, velikog borca nikad više neće pobijediti.

Vrijeme je tog dana bilo lijepo, u srebrnom potoku plivale su pastrve, u krošnjama drveća čule su se ptice. Unatoč svemu, njegovo je raspoloženje bilo mračno i tužno. Gotovo je s brzinom koja mu je davala moć nad drugim ljudima.

Morat će promijeniti svoj život, ali kako? Nikakva dobra nije sakupio za vrijeme nemirnih lutanja. Jahao je i borio se za rančere, poštanske linije, male gradove, vlasnike raznih tereta, a često i za varalice. Sve ih je štitio svojim revolverom. Što bi zaradio, to bi i potrošio. Nikada nije mislio na budućnost. Možda bi mogao kupiti kakav mali ranč, ali to je sve.

Opet je načinio stanku. No ubrzo podiže s tla grančicu i baci je desnom rukom preko potoka. Dok je još bila u zraku, posegnu lijevom za revolver. Prije

je pogađao u kretanju i manje ciljeve. Ali to mu više ne polazi za rukom. Bio je siguran da se nešto događa s njegovom rukom. Refleksi su sporiji, a nema više ni koordinacije između ruke i očiju. Nestao je onaj instiktivan osjećaj da zna kad treba povući obarač. Cijev revolvera nije više bila njegov produženi kažiprst.

Uzdahnu i spremi revolver u korice. Sjedne na kamen, ali ponovno izvuče revolver i stane ga puniti municijom. Zamišljeno ga je promatrao. Taj kolt je posljednjih nekoliko godina određivao njegov put. A sada? Što mu je sudbina namijenila?

Kad je počeo motati cigaretu, začu topot konja.

Možda je jahač čuo hice, a možda samo želi prijeći potok. Zbog strmih litica, postoji samo nekoliko mjesta na kojima je moguć prijelaz. Buchanan je načinio logor baš na takvom mjestu.

Iznenadio se kad je konačno ugledao jahača. Bio je to prilično mlad momak, u crvenom vojničkom rublju, nenaoružan. Gornji dio tijela bio mu je gol.

Ugledavši logor Johna Buchnana, mladić zaustavi konja i preplašeno pogleda iza sebe. Tek tada pozdravi Buchnana.

— Dobar dan, gospodine. Možete li mi na trenutak posuditi nabijeni kolt.

John Buchanan je bio visok, mršav, tamnokos, svijetlih očiju. Kosa mu je već lagano bila

prošarana sjedinama, lice odvažno, slično indijanskom.

Nasmija se pokazujući zdrave bijele zube.

— Mladi prijatelju — reče — zar izgledam tako kao da bih dao svoj kolt?

Mladi jahač je izgledao kao da mu je brat. Da, na neki način zaista su bili vrlo slični. I mladić se nasmija.

— Gospodine — reče — jeste li ikada bili istjerani iz kreveta djevojke, skakali kroz prozor i neodjeveni bježali na konju koji je stajao pod prozorom? Momci me gone već dva dana. Uskoro će biti ovdje, a već mi je dosta bježanja.

Buchnan još jednom pogleda mršavo ali skladno momkovo tijelo. Na tren zaboravi svoje probleme i nasmije se.

— Iz kreveta djevojke?

— A iz čijeg inače? Rekla mi je da joj se braća vraćaju tek za tri dana. A onda... Hej, imate li možda kakvo rezervno oružje? Upravo tako mi izgledate. Da?

posla. Tako se može ponašati samo netko s izuzetnim instinktom.

— Nabijen je mladiću — reče mirno. — Razmisli što ćeš učiniti. Radi li se zaista samo o dva nespretnjakovića koji su njezina braća?

— Braća Hotbuster? Oh, ti će dobiti svoje. Uskoro ćete ih vidjeti!

Mladić skoči s konja poput Indijanca i pogna ga u stranu. U daljini opazi dvojicu jahača koji su se brzo približavali. Uputi se do kamena koji mu je jedva sezao do trbuha i stane tamo. Odložio je kolt na kamen i čekao da mu se progonitelji približe.

— Mladi prijatelju — reče Buchanan — da sam na tvom mjestu sišao bih do vode i osvježio se. Imaš još dobrih pet minuta vremena dok se jahači ne približe. A pet minuta je ponekad vraški dugo vrijeme, zar ne?

Momak ga iznenađeno pogleda.

— Imate pravo, gospodine. Moram još mnogo toga naučiti, zar ne? Nemam dovoljno iskustva.

— A mene smatraš iskusnijim?

John Buchanan postavi pitanje skoro ljutito, iako je znao da je to točno. Bio je stari dvonožni vuk s mnogo ožiljaka na tijelu i duši. Ljutio se sam na sebe što je momku dao savjet. Do sada nikome nije dijelio savjete.

Ali ovaj momak koji mu je u svemu vrlo sličan, suviše ga podsjeća na njegove divlje godine, kad je od momka poput ovoga, prebrzo postao muškarac u zrelim godinama.

Visoki mladić se uputi do vode. Oprao je prašinu s lica i leđa, a onda nekoliko puta zagnjurio glavu u vodu da se razbistri. Potom se vrati do kamena na kojem je ostavio kolt.

Progonitelji su dojahali polako. Vidjeli su da im divljač ne bježi, nego čeka.

Bila su to dvojica visokih, divljih momaka, svijetle kose koja im je padala na ramena. Za šesirima su imali zataknuo orlovo pero.

Momak pogleda Johna Buchnana.

— Zahvaljujem što ste mi posudili kolt, ali vas molim da se ne miješate u ono što će se sada dogoditi. To je samo moja stvar. Nije mi potrebna ničija pomoć. Vaš kolt je odlično oružje. Osjetio sam to čim sam ga uzeo u ruku.

Time je sve rekao.

— Čvrsto pogleda jahače koji su se posve približili.

nu. Budući da sada pripadaš obitelji Hotbuster, jer ćeš se oženiti našom sestrom, ništa ti se neće dogoditi. Jesi li razumio?

— Nisam vaš šurjak — odgovori Jeremy Clayton. — To što sam bio u krevetu s vašom dragom sestrom, nije dovoljan razlog da postanem vaš šurjak. Kako bismo došli kad bi se svaki momak kojeg je djevojka zavela, morao njome oženiti...

— Naša sestra te nije zavela! A, ne, naša draga Daisy nije od te vrste. Ona je naš andeo, zjenica oka. Ne, ona te nije zavela.

Brat je zaista bio uvjeren u ono što govori.

Drugi nastavi hvalospjev isto tako ozbiljno kao i prvi:

— Da, ona je andeo i nećemo dopustiti da dobije dijete, a da ne može reći tko mu je otac. Ti to uviđaš, zar ne? Dakle, pođi s nama k svojoj dragoj Daisy. Cijelo vrijeme samo plače. Uvrijedio se i razočarao. Objasnit ćemo joj da si pobjegao od straha pred nama, a ne zato što se ne bi htio ženiti. Da, što se tiče vjenčanja...

— Prekinite! — viknu Clayton. — Vaša sestra nije nikakav andeo. Da, ona je zgodna, slatka, zamamna, a vas dvojica je ostavljate suviše često samu. Vaša sestra je punokrvna žena i ubija samoću na jedini način koji zna i voli, s muškarcima. Sa svakim koji slučajno naiđe. Htio sam kod vas samo napojiti konja, ali me pozvala u kuću i po-

nudila kolačima. Ubrzo smo bili u krevetu...

— Šuti! — izdera se jedan od braće. — Nismo sami, prijatelju Jeremy. Tu je jedan stranac. Nećemo trpjeti da našu sestru klevećeš pred stranim osobama. Dakle, dođi svojevolarno! Ako nećeš, postoji i drugi način.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Hotbusterovi su čekali odgovor.

Mladi Clayton je razmišljao. John Buchanan je stajao po strani i promatrao. Bio je uvjeren da će se momak boriti, no on je ipak pokušao mirnim putem.

— Slušajte, nešto ću vam reći. Imam pet starijih sestara i sve su bile trudne. Usudujem se tvrditi da je vaša Daisy u petom ili šestom mjesecu trudnoće. A tada, prije šest mjeseci, nisam ja bio taj koji je ...

Više ništa nije trebalo reći. Hotbusterovi sjahaše i potjeraše konje malo dalje.

— Povuci to što si rekao, kurvin sine — zaurla jedan od njih, vjerojatno stariji brat. — Želiš od naše sestre načiniti jeftinu djevojčuru. To nećemo trpjeti! Pazi, sad!

brz i siguran. Znao je da će braća zapucati čim shvate da se ne želi predati. Najprije je pogodio jednog i u posljednjem trenu izbjegao metak drugoga. A onda pogodi i njega.

Bilo je to munjevito pucanje i izvrсни pogoci. Stajao je s koltom u ruci koji se još dimio. Njima je prepustio konačnu odluku. Da li će nastaviti ili će se povući? Bilo je očito da taj momak, bez obzira na svoju mladost, spada u najbolje. Sada još nema ime, ali postat će slavan vrlo brzo.

Braća Hotbuster su odustala od borbe. Jedan je klečeći promatrao, dok je drugi teturao, a onda se leđima naslonio na konja. Obojica su bila ranjena u rame.

— Oh, zašto nisi rekao koliko si brz! — zastenja jedan.

— Zar biste vjerovali i shvatili me ozbiljno?

II

Već je pao sumrak kad su John Buchanan i Jeremy Clayton krenuli. Vrućina je prestala.

Buchanan je izliječio rane braći Hotbuster. U to se zaista razumio. Obojica su imala prostrijeljeno rame. Nevjerojatno kako je mladić točno gađao. Nije li to možda čisti slučaj?

Dok se Buchanan bavio ranjenicima Jeremy Clayton je pregledavao svoje stvari.

Zajedno su jahali prema jugu, najprije šutke, a onda mladić progovori:

— Hvala za posuđeni revolver. Dobro oružje. Kladim se da vas ne bih tako lako pobijedio kao onu dvojicu budala. Vas, nikako! Bio je vaše rezervno oružje? Kolt koji sada nosite, sigurno je još bolji. — Pokaza pri tom na kolt u koricama.

Buchanan ga je ozbiljno promatrao.

— Zašto ih nisi ubio? Jesi li ikada ubio protivnika, Jeremy?

— Bio sam u ratu — odgovori. — S petnaest godina sam već bio vojnik jer sam rekao da imam sedamnaest. Kad sam zaista imao sedamnaest, već sam bio narednik. Da, kao vojnik sam morao ubijati, inače... — Malo zašta, a onda upita Buchnana: Recite, zar sam ih trebao ubiti?

— Zovem se Buchanan, John Buchanan — promrmlja.

— Buchanan iz Lareda? — Buchanan kimnu, a mladić zavijda. — Ah, jedan od velikih s popisa! Bio sam siguran da ste jedan od velikih. Vi biste ih ubili?

sao na umu? Možda vam je potreban pomoćnik? Uzmite mene! Nemam ni prebijene pare. Dobro bi mi došlo nekoliko dolara.

John Buchanan je šuteći promatrao momka. Dakle, s petnaest vojnik, sa sedamnaest narednik. Zapovijedao je starijima od sebe. U te dvije godine postao je zreliji kao da ih je prošlo dvadeset. Pogled mu padne na kolt u koricama. Da, nosi ga na isti način kao i on, na lijevoj strani.

Ljevak kao i ja, pomisli. Općenito, podsjeća me na dane moje mladosti, na vrijeme kad sam mislio da se koltom može osvojiti svijet. Da, baš je onakav kakav sam i ja bio u njegovim godinama. Ponovno se sjeti svog sadašnjeg položaja. Nije više onaj John Buchanan iz Lareda, nepobjedivi revolveraš. Sve je drukčije. A ovaj mladić mu može pomoći. Sreća da ga je susreo, pomisli. Konačno mu odluči reći što je naumio.

— Slušaj, Jeremy. Braća Hotbuster su drugorazredni revolveraši. Razmišljam što će biti kad u sljedećem naselju naletiš na pravog borca, jednoga iz prve garniture? Volio bih vidjeti kako ćeš se boriti protiv takvog protivnika. Tek tada ću znati da li se mogu pouzdati u tebe. A to je odlučujuće za nas obojicu. Razumiješ li?

Jeremy Clayton odrješito kimne.

— Da, razumijem. Želite znati koliko sam dobar. Budući da ste vi John Buchanan iz Lareda, potreban vam je zaista prvorazredan pomoćnik ili partner. Možete biti sigurni da sam prvorazredan. Ne samo s koltom. Ja sam pouzdan i hrabar, a sve što dobijem, vraćam s kamatama. Nisam prevrtljivac, mogu se oduprijeti svim iskušenjima i...

— Dovoljno je, Jeremy — prekinu ga Buchanan. — Ostat ćemo neko vrijeme zajedno.

— Imamo li posao, revolveraški posao koji će nam nešto donijeti?

Nije mu uspjelo posve zatopiti »glad« u glasu. Glad za uspjehom, dokazivanjem, novcem. Da, bio je željan pobjeda, taj opasni momčić.

— Ti si Teksašanin, i dakako, borio si se na strani Konfederacije?

Jeremy Clayton kimnu.

— Zar vi niste?

— Ne, nisam bio vojnik u tom prokletom ratu, ali sam krao konje, oružje i uniforme, te ih prodavao. Na žalost, poslije rata je novac izgubio svaku vrijednost jer su pobijedile sjeverne države.

Jeremy Clayton se nasmije.

— Dobro bi bilo unaprijed znati tko će pobijediti, zar ne?

ti postati. Nikad ne pitamo unaprijed tko će pobijediti. — Glas mu je zvučao vrlo ozbiljno. — Zapamti, mladiću! Kada preuzmemo neki posao, to znači da zbog njega idemo i u pakao, ako treba. To je pravilo broj jedan.

— Da, gospodine — kimne mladi Clayton.

Stigoše do puta za Santa Annu. Malo su usporili. Prije nego se smračilo, stigoše do križanja. Jedna cesta vodila je prema jugu, u El Paso, a druga prema zapadu, u Nogales. Iza brežuljka je i ta cesta skretala prema jugu. Uputiše se njome. Pedeset milja ispred Nogalesa, a svega dvanaest milja odavde, nalazi se staro selo Santa Anna. Izgradili su ga Meksikanci.

III

Ugledavši u daljini svjetla malog sela, zaustaviše konje.

Nebo je bilo puno zvijezda. Prava srebrna noć u Arizoni.

— Razmisli dobro, mladiću — reče mu ozbiljno John Buchanan. — Budeš li jahao samnom, može se dogoditi da naiđemo na nekoga od velikih boraca iz moje garniture koji možda čeka baš mene želeći me izazvati na dvoboj. Pustit ću te da se boriš kako bih vidio da li si zaista tako dobar kao što misliš. Ako si lažac, može te to stajati života. Do sada sam samo vidio kako si brzo dohvatio kolt koji je ležao na kamenu pred to-

bom. Jesi li tako brz i u povlačenju revolvera?

— Možda čak brži od vas, gospodine — odgovori mirno.

— Dobro — promrmlja John Buchanan.

Da li sam pošten prema tom momku, pomisli John gorko. Ima dvadesetak godina ili možda koju više. Stariji sigurno nije. Da izračunam. S petnaest je bio vojnik, recimo u prvoj godini rata. Sa sedamnaest je već bio narednik. Rat je završio prije tri godine, a trajao je četiri godine.

Da, tek mu je dvadeset i jedna godina. Premlad da umre. Ali zbog ozlijeđene ruke nemam nikakve šanse protiv Edsona Paynea, ako me negdje čeka. Nije li u selu, bit će negdje drugdje. Ne mogu se zauvijek skrivati, jednom se moramo supčiti. Ovaj momak je brži od mene. Da li da...

— Što još čekamo, Johne Buchanan? — Clyton ga nestrpljivo prekinu iz razmišljanja. — Razmišljate li o tome da li da mi dopustite borbu protiv velikog revolveraša, nema razloga za čekanje. Idemo!

Podbode konja i krene. Buchanan je oklijevao nekoliko trenutaka, a onda pođe za njim. Odjednom se sve činilo vrlo jednostavno. Mladić želi među revolveraše, želi postati jedan od najboljih i og

znao koliko mi je potreban... Da li bi me prezreo?

Nije znao odgovor na to pitanje. Još ne.

IV

Dojahaše do krčme. Kad su sjahali dotrči do njih meksikanski momak iz staje i pobrinu se za konje. Skinuli su torbe sa sedla.

— Chico, odvedi ih u staju i dobro istimari — reče Buchanan momku. — Ti me se sjećaš, zar ne, Chico?

— Si, senjor Buchanan! Tko vas ne pozna u zemlji?

— Dodij ujutro po plaću.

— Si, senjor, bit ćete zadovoljni sa mnom.

Polako uđeše u krčmu. Sjeli su za stol u kutu i naručili jelo. Budući da su odlučili prenoćiti, uzeše i sobe. Iz druge krčme, nedaleko od ove, čulo se pjevanje žene uz pratnju gitare. Vjerojatno se nešto slavi.

Jeli su odojak na meksički način. Kako je bio vrlo začinjen, crveno vino im je baš prijalo.

Tek što su objedovali, pojavi se pred njima niski krivonogi momak. Odmah im je bilo jasno da godinama jaše i lovi divlje konje. Kostii na rukama i nogama su mu nakon lomova krivo zarasle, pa je djelovao divlje i opasno.

— Senjor Buchanan, kad budete gotovi s večerom, dodite prijeko. Senjor Edson Payne vas čeka... Rekao je da vi znate zbog čega.

— Da, istina je — kimnu John Buchanan — zaista znam. Doći ću čim završim s večerom.

Krivonogi se okrene i bez riječi napusti krčmu. Uto se skoro svi za susjednim stolovima okrenuše prema njima.

John Buchanan pogleda Jeremyja Claytona.

— Jesi li već čuo za Edsona Paynea, Jeremy?

— To je to, dakle? Da, čuo sam. Jedan od velikih. Sudjelovao je u ratu ovčara u Teksasu — reče mirno. — Protjerao je doseljenike iz Gree-Creek Landa i Seven Valleyja. Da, čuo sam za njega.

— A ovdje je — promrmlja Buchanan — zaštitnik kompanije Donovan. Svojom prisutnošću sprečava ljude s linije Santa Fe — El Paso da ovdje otvore postaje i skladišta.

— Aha, — reče Clayton — a vi se borite za interese linije Santa Fe — El Paso, zar ne?

sposoban, bolje da i ne pokušavam ući među velike. Shvatio sam da se ne isplati biti anonim. Moraš otvoreno pokazati što znaš i možeš. Jedino na taj način se postiže cijena na tržištu. Zar nije tako? Samo poznato ime donosi mnogo novaca.

John Buchanan kimnu. Neko vrijeme je šutke razmišljao. Na tren se osjeti kukavicom. Ipak se lako može dogoditi da mlađić pogine i to zato što on, John Buchanan, nije više u stanju boriti se protiv pravog, velikog protivnika. Bilo bi pošteno da mu sve kažem, reče sam sebi. No bio je svjestan da nije dovoljno brz da preživi tu borbu.

Iz saluna su još odzvanjali zvuci gitare.

Završiše s jelom. Nisu žurili. Naručiše još i šalicu kave za svakoga. Tek onda su ustali od stola i krenuli prema izlazu.

V

Kad su ušli, glazba prestade, a plesači nestadoše s podija za ples. Zavlada opasna tišina. Ne-

koliko gostiju, uglavnom domoroci, povukoše se polako prema zidovima, što dalje od dometa metka.

Znači da su svi u gradu znali što se događa. Čekali su.

Uz točionik je stajao čovjek srednje visine, mršav, šešira nehajno gurnuta na potiljak. Zračio je prijetnjom i opasnošću.

Podiže ruku kao na pozdrav. Umjesto pozdrava samo je malo pomakao šešir na glavi.

— Znao sam da ćeš doći, Johne Buchnane. Pustio si da te dugo čekam. Čuo sam da si bio ranjen.

— Samo ogrebotina, Ed — odgovori Buchanan nehajno. — Sloane Lane je zaista bio brz, ali nije dovoljno dugo gađao.

— Ja ću bolje gađati, Johne, budi siguran.

Edson Payne je govorio bez mržnje. U glasu mu se nije mogao razaznati bijes. Za čovjeka poput Edsona Paynea bio je to samo posao.

Ali John Buchanan podiže desnu ruku.

— Stani malo, Ed Payne! Ovog puta nećeš imati sa mnom posla. Ovaj čovjek, Jeremy Clayton, preuzet će moju obavezu. Bit će to njegova ulaznica u društvo najvećih revolve-raša. I sam znaš da smo svi jednom tako počeli.

Edson Payne, čini se, nije bio iznenađen.

Vidjevši

<

<

